

rere død for længe siden og ført ned i Underverdenen, nedstyrtet til de Fordømtes Rige for her at pines af Erindringen om sin upaaskønnede Fred og Lykke i Sygestuen paa Favsingholm? . . . Hvad skulde han gøre? Han følte sig aldeles hjælpeløs. Og Jytte sad derinde og havde det aabenbart rigtig rart i dette Skyggerige, der syntes ham saa uudholdeligt dumt og uværdigt! . . . Men han var syg. Uhelbredeligt syg. Det nyttede ikke at ville lyve sig fra det. Hans forventede Syn havde Asmus Hagens Piller ikke kunnet rette paa. Hans inderste, egentlige Jeg gik endnu stadig Afmagtens og Livsskyhedens triste Krykkegang derhjemme i de mørke Stuer paa Favsingholm. Og nu havde han tilmed faaet en ulykkelig Forelskelses hele Latterlighed at slæbe om med. Denne forkomne Ungdomskærlighed havde deroppe i Ensomheden ædt sig ind i hans Organisme som Giften fra et gammelt Saar — havde forhærdet sig til en fiks Ide, der gjorde hans Eksistens uhyggelig endogsaa for ham selv. I Stedet for at rejse til München, hvor en stor og smuk og glad Kvinde ventede ham, sad han her og sukkede som en forelsket Konfirmand; — ja havde han ikke staaet dernede ved Vandet idag og udspioneret Jytte gennem en Kikkert ligesom den skinsyge Ferdinand i Operetten? Saa vidt var det allerede kommet med ham! Det var Resultatet af den kloge Asmus Ha-